

Sygn. akt I C upr 616/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2013 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2013 r. w Środzie Śląskiej na rozprawie
sprawy z powództwa Gminy W.

przeciwko J. Ł.

o zapłatę

I. powództwo oddała;

II. przyznaje adw. U. T. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w Ś. kwotę 73,80 zł tytułem wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora dla pozwanego J. Ł., płatną z zaliczki uiszczonej przez stronę powodową.

Zarządzenia:

1. (...)

2. (...);

3. (...)

7.11.2013 r.

UZASADNIENIE

Strona powodowa Gmina W. wniosła w dniu 26 października 2012 r. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu J. Ł. o zapłatę kwoty 121,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 08 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym opłaty sądowej od pozwu oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 60 zł.

W dniu 05 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uchylił wydany uprzednio w dniu 12.11.2012 r. nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym uwzględniający powództwo z uwagi na ustalenie, że pozwany nie pod adresem wskazanym w pozwie, i przekazał sprawę do rozpoznania tutaj. Sądowi na podstawie art. 505³⁴ Kpc. W pozwie, po usunięciu jego braków formalnych przed tutaj. Sądem, strona powodowa twierdziła, że jest organizatorem odpłatnych usług przewozowych środkami lokalnej komunikacji publicznej i powierzyła spółce (...) sp. z o.o. zadania z zakresu kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego i w dniu 24 lipca 2011 r. kontroler stwierdził, że pozwany jadąc tymi środkami – linią 7 nie posiadał ważnego biletu na przejazd.

W odpowiedzi na pozew kurator pozwanego nieznanego z miejsca pobytu wniósł o oddalenie powództwa i o zasądzenie na rzecz kuratora kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Kurator zaprzeczył wszelkim twierdzeniom strony powodowej za wyjątkiem wyraźnie przyznanych, wskazał że pomimo spoczywającego na stronie powodowej ciężaru dowodu nie wykazał zasadności wysokości dochodzonego roszczenia, a nawet przyjmując że wskazane przez stronę powodową zdarzenia miały miejsce, to na podstawie art. 778 Kc podniósł z ostrożności procesowej zarzut przedawnienia roszczenia z dniem 09.08.2012 r. z uwagi na upływ roku od dnia 08.08.2011 r. kiedy to upłynął z kolei 14-dniowy termin do zapłaty należności strony powodowej wyznaczony wezwaniem do zapłaty, a strona powodowa nie wykazała, że nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia.

W ustosunkowaniu się do tego strona powodowa zaprzeczyła jakoby miało miejsce przedawnienie roszczenia wskazując, że w niniejszej sprawie ma zastosowanie ustawa z dnia 15.11.1984 r. – Prawo przewozowe, z której wynikają inne reguły liczenia terminu przedawnienia niż w Kodeksie cywilnym.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lipca 2011 r. pozwany J. Ł. jechał środkami lokalnej komunikacji publicznej strony powodowej – linią 7 bez ważnego biletu na przejazd, co stwierdził kontroler spółki (...) sp. z o.o. działającej w imieniu strony powodowej, doręczając jednocześnie z tego tytułu pozwanemu wezwanie do zapłaty kwoty 121,20 zł, na którą składała się opłata przewozowa w kwocie 1,20 zł i opłata dodatkowa w kwocie 120 zł.

Dowód: - wezwanie do zapłaty nr (...) – k.26,

Strona powodowa ponownie wezwała pozwanego do zapłaty ww. kwoty przedsądowym wezwaniem do zapłaty z dnia 17.01.2012 r., które nie zostało doręczone przez pocztę pozwanemu z uwagi na ustalenie, że nie mieszka on pod adresem wskazanym przez stronę powodową.

Dowód: - odpis przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 17.01.2012 r. wraz z odpisem zwrotnego potwierdzenia odbioru – k.27-28

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

Zgodnie z § 8 ust. 2 załącznika do uchwały nr (...)W.z dnia 15.05.2008 r. w sprawie zmiany uchwały nr (...)W.w sprawie zasad odpłatności za usługi przewozowe świadczone środkami lokalnego transportu zbiorowego – zasady odpłatności za przejazdy środkami komunikacji zbiorowej organizowanej przez Gminę W.(Dz. U. Woj. (...)z 10.06.2008 r., nr 158, poz.1831) w razie stwierdzenia braku ważnego biletu na przejazd osoby lub przewóz bagażu pasażer jest zobowiązany do uiszczenia należności przewozowej wraz z opłatą dodatkową, które wynosiły w niniejszej sprawie odpowiednio 1,20 zł i 120 zł.

Obowiązkiem procesowym obciążającym stronę powodową było zatem wykazanie istnienia roszczenia względem pozwanego z tytułu przejazdu przez pozwanego środkami komunikacji publicznej strony powodowej bez ważnego biletu. Zdaniem Sądu strona powodowa wykazała istnienie ww. roszczenia względem pozwanego, albowiem z ustalonego stanu faktycznego wynika, że pozwany taki przejazd w dniu 24 lipca 2011 r. odbył, a nadto doręczono mu jednocześnie wezwanie do zapłaty żądanej przez stronę pozwaną kwoty, której to pozwany dotychczas nie uiszczył. Jednakże zarzut przedawnienia roszczenia strony powodowej okazał się zasadny, choć nie na podstawie prawnej wskazanej przez kuratora pozwanego. W sprawie nie ma bowiem zastosowania art. 778 Kc wskazany przez kuratora pozwanego, lecz na zasadzie przepisów szczególnych odpowiednio uregulowania ustawy z dnia 15.11.1984 r. – Prawo przewozowe. Zgodnie bowiem z art. 1 ust.1 tej ustawy reguluje ona przewóz osób i rzeczy, wykonywany odpłatnie na podstawie umowy, przez uprawnionych do tego przewoźników, z wyjątkiem transportu morskiego, lotniczego i konnego. Zgodnie z art. 33a. ust 3 ww. ustawy, w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą

należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty. Zgodnie z art. 77. ust. 1 i ust. 3 pkt 4 roszczenia z tytułu należności przewozowych przedawniają się z upływem roku. Jednakże zgodnie z art. 75. ust. 1 ww. ustawy dochodzenie roszczeń w postępowaniu sądowym na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przysługuje uprawnionemu po bezskutecznym wyczerpaniu drogi reklamacji, przewoźnikowi zaś - po bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty. Zgodnie zaś z ust. 2 tego przepisu wezwanie do zapłaty uważa się za bezskuteczne, jeżeli dłużnik nie zapłacił dochodzonych należności w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia wezwania do zapłaty. Z przepisem tym związany jest art. 77. ust. 4 ww. ustawy zgodnie z którym, bieg przedawnienia zawiesza się na okres od dnia wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi na wezwanie do zapłaty, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia wezwania do zapłaty.

Skoro w niniejszej sprawie wezwanie pozwanego do zapłaty należności przewozowej zostało dokonane w dniu 24 lipca 2011 r. to termin do załatwienia wezwania do zapłaty upłynął bezskutecznie bez zapłaty należności po 3 miesiącach tj. w dniu 24 października 2011 r., a zatem od dnia następnego tj. od dnia 25 października zaczęło biec przedawnienie roszczenia strony powodowej (wynoszący rok czasu, zgodnie z art. 77 ww. ustawy) którego termin upłynął w dniu 25 października 2012 r. (zgodnie z art. 112 Kc). Tymczasem czynność, którą można by uznać za czynność przerywającą bieg przedawnienia roszczenia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 Kc, tj. wniesienie pozwu do sądu, strona powodowa dokonała dopiero w dniu następnym tj. 26 października 2012 r. co do przerwania biegu przedawnienia doprowadzić nie mogło, wobec wcześniejszego upływu jego terminu. Słusznie też kurator podniósł, że strona powodowa nie wykazała, że nastąpiło jakieś zdarzenie, które spowodowałoby wcześniejsze przerwanie biegu przedawnienia. Z uwagi na powyższe powództwo uległo oddaleniu.

Mając na uwadze wynik procesu i zasadę obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej – art. 98 Kpc – Sąd przyznał kuratorowi pozwanego – adw. U. T. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w Ś. wynagrodzenie za pełnienie tej funkcji w kwocie 60 zł (§ 3 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.08.1982 r. w sprawie m.in. stawek należności kuratorów w zw. z § 6 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu) powiększone o 13,80 zł tytułem obowiązującej stawki podatku VAT (23 %), płatne z zaliczki uiszczonej na ten cel przez stronę powodową (§ 21 ww. Rozporządzenia z 28.09.2002 r.).